

ORIGINAL RESEARCH PAPER

A Study of the Performance of the Algerian States in Drawing the Base Lines: Explanation of Article 47 of the Convention on the Law of the Sea 1982 (Marine Law)

Somayeh Rasoulpour Nalkiyashary^{1*}, Afshin Jafari²

1. Graduated in Public International Law(Ph.D), Department of Law, Faculty of Social Sciences, Payame-Noor University, Tehran, Iran.

2. Associate Professor, Department of Law, Faculty of Law and Social Sciences, Payame-Noor University, Tehran, Iran

ARTICLE INFO

Article History:

Received: 2022/01/1

Revised: 2023/03/5

Accepted: 2022/12/26

Keywords:

Archipelagic Baselines, States Practice, Convention on the Law of the Sea 1982, Archipelagos.

*Corresponding author:

rasoulpoursomayeh@gmail.com

0000-0002-2370-5738

Doi: 10.52547/joc.13.52.6

Dor:20.1001.1.15621057.1401.13.52.6.1

ABSTRACT

Background and Theoretical Foundations: Approximately 7% of the total earth's area consists of islands in different arched, rectangular, triangular, and quasi-geometric shapes that lie in various water zones. A few of these islands are divided into groups and formed the "Mid-Ocean Archipelago" and the "Archipelagic States", and this diversity has led geographers to consider each archipelago as a unique combination. The rules of the sea and ocean have played a very important role in ensuring maritime security and order for centuries. Today, however, the necessity of conceptualization and explanation of new concepts governing the law of the sea is felt more than ever thanks to military, scientific, and legal developments. The exercise of state authority over maritime areas has long been a vital issue, and the principle of territorial jurisdiction in the domestic territory has been an accepted concept in customary international law. But the rules of the customary international law of the sea are not effective enough to realize the rights of archipelagic States. These customary rules did not provide sufficient practical and legal guarantees for the archipelagic States to access mineral resources, energy fields, and fisheries. While it is necessary to draw "baselines" to determine the width of the "territorial sea" and other maritime regions, as well as to delimit the maritime borders, the archipelagic States encountered greater challenges when drawing their baselines. Finally, the United Nations Convention on the Law of the Sea 1982 resolved the doubts by defining the archipelagic States, and giving the archipelagic States, that meet the legal requirements, the right to draw the archipelagic baselines. Now, these questions come to mind, how did the attempts that the archipelagic States made to exercise their rights in the archipelagic waters pave the way for the formulation of Chapter 4 of this convention? And how consistent are the archipelagic States' practice of drawing baselines with the rules of the Convention?

Methodology: This descriptive-analytical study initially examines the types of baselines, and then discusses the possibility of drawing the archipelagic baselines and the right to preserve and establish the lines according to the United Nations Convention on the Law of the Sea 1982.

Findings: The findings of this study indicate that the identification of the legal status of the archipelagic States has been the subject of intensive studies performed on territorial waters since 1920. However, it was not until the Decision of the International Court of Justice in the Fisheries Case (United Kingdom v. Norway 1951), that the manner of drawing the archipelagic baselines of the archipelagic States was clarified. Given that the manner of drawing the archipelagic baselines should be clarified to determine the width of maritime areas, the archipelagic States used to face the legal challenges of drawing baselines, delimiting the boundaries of maritime areas, and controlling the waters that lie between adjacent neighboring States until the ratification of the United Nations Convention on the Law of the Sea 1982. Articles 46 and 47 of this convention could define the archipelago concept and describe how to draw the archipelagic baselines to put an end to years of confusion.

Conclusion: This study examines many ambiguous factors that the archipelagic States can face and concludes that the issues of how to draw the baseline are more controversial than any other topic because baselines are the starting point for measuring maritime boundaries and determining the boundaries of overlapping areas with neighboring States. Of course, the legislative silence that ruled before the United Nations Convention on the Law of the Sea 1982 and the lack of a specific solution for the mid-ocean archipelagic States never prevented these States from applying the same procedure as the Decision of the International Court of Justice in the Fisheries (United Kingdom v. Norway 1951) and connecting their islands with direct baselines, and claiming the need to pass special rules for drawing baselines for the archipelagic States. However, Article 47 of the Convention sets out a set of objective rules for drawing the archipelagic baselines, two of which adopt a numerical approach (water-to-land ratio/maximum length of baseline) to prevent arbitrary practices of some States such as the United Kingdom, Australia, and Cuba that desire to increasingly develop maritime spaces. Paragraphs 3, 4, and 5 of Article 47 adopt a qualitative approach to indicate that the archipelagic States can draw a direct archipelagic baseline when they meet the legal requirements. Therefore, Articles 46 and 47 of the United Nations Convention on the Law of the Sea 1982 could provide a correct definition of the archipelago concept and then could indicate the manner of drawing the archipelagic baselines. Finally, this study concludes that it is possible to draw the archipelagic baseline based on this convention. Moreover, this convention gives the States the right to preserve and establish these baselines. Furthermore, an investigation of the practice of the archipelagic States revealed that all archipelagic States have so far drawn their baselines by the provisions of Article 47.

NUMBER OF TABLES

2

NUMBER OF FIGURES

7

NUMBER OF REFERENCES

40

بررسی عملکرد دولت‌های مجمع‌الجزایری در ترسیم خطوط مبدأ: تبیین ماده ۴۷ کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲: (حقوق دریا)

سمیه رسولپورنالی‌کاشری^{۱*}، افشین جعفری^۲^۱ دانش آموخته دکتری حقوق بین‌الملل، گروه حقوق، دانشکده علوم اجتماعی، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران.^۲ دانشیار، گروه حقوق، دانشکده حقوق و علوم اجتماعی، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران.

اطلاعات مقاله

چکیده

پیشینه و مبانی نظری پژوهش: تقریباً ۷٪ از مساحت کل زمین از جزایری تشکیل شده که از منظر حجمی بصورت قوسی، چهارگوش، مثلث و الگوهای شبه هندسی در پهنه‌های آبی گوناگون قرار دارند. معدودی از این جزایر به صورت گروهی تقسیم شده و "مجمع‌الجزایر میان اقیانوسی" و "کشورهای مجمع‌الجزایری" را تشکیل داده‌اند و همین تنوع، جغرافی دانان را بر آن داشت که هر گروه جزیره‌ای را یک ترکیب منحصر به فرد بدانند. قواعد حاکم بر دریاها و اقیانوس‌ها قرن‌ها نقش بسیار مهمی در تأمین امنیت و نظم دریایی داشته‌اند، اما امروزه به یمن توسعه نظامی، علمی و حقوقی، لزوم مفهوم‌سازی و تبیین مفاهیم نوین ناظر بر حقوق دریاها بیش از پیش احساس می‌شود. اعمال اقتدار دولت‌ها بر مناطق دریایی از دیرباز مسئله‌ای حیاتی و سرنوشت‌ساز بوده و اصل صلاحیت سرزمینی در قلمرو داخلی، مفهومی پذیرفته شده در حقوق بین‌الملل عرفی بوده اما قواعد حقوق بین‌الملل عرفی در زمینه دریاها، کارایی لازم جهت احقاق حقوق حقه کشورهای مجمع‌الجزایری را نداشته و این قواعد عرفی تضمین‌های عملی و حقوقی کافی برای دستیابی دولت‌های مجمع‌الجزایری به منابع معدنی، میادین انرژی و شیلات را تأمین نمی‌کرد.

در حالی که تحدید حدود مرزهای دریایی منوط به ترسیم "خطوط مبدأ" برای تعیین عرض "دریای سرزمینی" و دیگر مناطق دریایی امری ضروری است، ترسیم خطوط مبدأ کشورهای مجمع‌الجزایری با چالش‌های بیشتری همراه بود. در نهایت "کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲" به تردیدها پاسخ داد و ضمن ارائه تعریف کشور مجمع‌الجزایری، ترسیم خط مبدأ مجمع‌الجزایری را در صورت احراز شرایط حقوقی در این گونه کشورها مجاز دانست. حال این سوال به ذهن متبادر می‌گردد، تلاش کشورهای مجمع‌الجزایری برای احقاق حقوق حقه در آب‌های مجمع‌الجزایری چگونه زمینه را برای تدوین فصل چهارم کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲ فراهم ساخت؟ و رویه دولت‌های مجمع‌الجزایری در ترسیم خطوط مبدأ تا چه اندازه از قواعد کنوانسیون پیروی کرده است؟

روش‌شناسی: این پژوهش به شیوه توصیفی-تحلیلی، پس از بررسی اجمالی انواع خط مبدأ، امکان ترسیم خط مبدأ مجمع‌الجزایری یا حق حفظ و تثبیت این خطوط با تمسک به کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲ را به بحث گذاشته است.

یافته‌ها: یافته‌ها در این پژوهش حاکی از آن است که شناسایی وضعیت حقوقی کشورهای مجمع‌الجزایری از سال ۱۹۲۰ ذیل مباحث فشرده مطالعاتی در زمینه آب‌های سرزمینی مطرح بوده است. با این وجود تا پیش از رأی دیوان بین‌الملل دادگستری در قضیه ماهیگیری انگلستان علیه نروژ (۱۹۵۱) نحوه ترسیم خطوط مبدأ این گونه کشورها در حاله‌ای از ابهام قرار داشت. با عنایت به این که تعیین عرض مناطق دریایی در سایه شرح چگونگی ترسیم خطوط مبدأ امکان‌پذیر است، چالش‌های حقوقی کشورهای مجمع‌الجزایری برای ترسیم خطوط مبدأ، تحدید حدود مناطق دریایی و کنترل آب‌های میان جزیره‌ای تا تصویب کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲ ادامه یافت و نهایتاً مواد ۴۶ و ۴۷ کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲ توانست ضمن ارائه تعریف مفهوم مجمع‌الجزایر و تشریح چگونگی ترسیم خطوط مبدأ مجمع‌الجزایری به سال‌ها سردرگمی تابعان حقوق بین‌الملل پایان دهد.

نتیجه‌گیری: این پژوهش با بررسی در میان عوامل متعدد و مبهمی که کشور مجمع‌الجزایری می‌تواند با آن مواجه شود به این نتیجه رسیده که مباحث مربوط به چگونگی ترسیم خط مبدأ بیش از هر موضوعی بحث برانگیز است، زیرا خطوط مبدأ نقطه آغاز اندازه‌گیری مرزهای دریایی و تعیین‌کننده محدوده مناطق همپوشانی با کشورهای همسایه مقابل و مجاور است. البته سکوت تقنینی پیش از کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲ و نبود راهکار ویژه برای کشورهای مجمع‌الجزایری میان اقیانوسی هرگز باعث نشد این کشورها از اعمال رویه مشابه با اتکا به رأی دیوان بین‌الملل دادگستری در قضیه ماهیگیری انگلستان علیه نروژ (۱۹۵۱) و اتصال جزایر کشورشان با خطوط مبدأ مستقیم و طرح ادعای لزوم تصویب قواعد خاص برای ترسیم خطوط مبدأ برای سرزمین‌های جزایری منصرف شوند. با این وجود، ماده ۴۷ کنوانسیون مجموعه‌ای از قواعد عینی را برای ترسیم خط مبدأ مجمع‌الجزایری نشان می‌دهد که دو مورد از آن با رویکرد عددی (نسبت آب به زمین / حداکثر طول خطوط مبدأ) با هدف جلوگیری از اعمال رویه خودسرانه کشورهای همجوار انگلستان، استرالیا و کوبا جهت توسعه فزاینده فضاهای دریایی تقنین شده است. بندهای ۳، ۴، ۵، ماده ۴۷ نیز با رویکرد کیفی، بیان‌کننده لزوم رعایت شرایط ترسیم خط مبدأ مستقیم در ترسیم خط مبدأ مجمع‌الجزایری و وضعیت حقوقی کشورهای مجمع‌الجزایری است. بنابراین کنوانسیون ۱۹۸۲ توانست طبق مواد ۴۶ و ۴۷ هم‌زمان با ارائه تعریف درستی از مفهوم مجمع‌الجزایر، نحوه ترسیم خطوط مبدأ مجمع‌الجزایری را سامان دهد و نهایتاً این پژوهش به این نتیجه رسیده که امکان ترسیم خط مبدأ مجمع‌الجزایری یا حق حفظ و تثبیت این خطوط با تمسک به کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲ قابل اجرا بوده و مطالعه رویه دولت‌های مجمع‌الجزایری نیز نشان داد تمام کشورهای مجمع‌الجزایری تاکنون خطوط مبدأ خود را مطابق با شرایط مندرج در ماده ۴۷ ترسیم کرده‌اند.

تاریخ دریافت: ۱۴۰۰/۱۰/۱۱
تاریخ بازبینی: ۱۴۰۱/۱۲/۱۴
تاریخ پذیرش: ۱۴۰۱/۱۰/۰۵

واژگان کلیدی:

خط مبدأ مجمع‌الجزایری، رویه دولت‌ها، کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲، مجمع‌الجزایر

*نویسنده مسئول

راسولپورنالی‌کاشری@gmail.com

0000-0002-2370-5738

Doi: 10.52547/joc.13.52.6

Dor:20.1001.1.15621057.1401.13.52.6.1

مقدمه

ساخت؟ و رویه دولت‌های مجمع‌الجزایری در ترسیم خطوط مبدأ تا چه اندازه از قواعد کنوانسیون پیروی کرده است؟
با مطالعه عملکرد کشورهای مجمع‌الجزایری به نظر می‌رسد سال‌ها قبل از تدوین قواعد حقوقی لازم در مورد نحوه ترسیم خط مبدأ مجمع‌الجزایری این کشورها با استناد به رأی "دیوان بین‌المللی دادگستری"^۶ در قضیه ماهیگیری انگلستان/نروژ، از خطوط مبدأ مستقیم برای تعیین خط مبدأ استفاده کرده و با ایجاد یک رویه ثابت زمینه را برای شکل‌گیری ماده ۴۷ کنوانسیون ۱۹۸۲ حقوق دریاها فراهم کردند. برای دستیابی به اهداف این مطالعه با رویکرد کیفی، ادبیات حقوقی مورد بررسی کتاب‌های دانشگاهی، مقالات، پایان‌نامه‌ها و گزارش‌های تحقیقی نهادهای ملی و بین‌المللی مورد استناد قرار گرفته است.

پیشینه و مبانی نظری پژوهش

خط مبدأ و مجمع‌الجزایر

با توجه به موضوع این پژوهش لازم است در ابتدا مفاهیمی همچون جزیره، کشور مجمع‌الجزایری و نحوه تعیین خطوط مبدأ این منطقه مورد بررسی قرار گیرد.

جزیره

مطابق بند ۱ ماده ۱۲۱ کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲ و به تبعیت از بند ۱ ماده ۱۰ کنوانسیون دریای سرزمینی و منطقه مجاور^۷ "یک جزیره را قطعه زمینی دانسته است که بصورت طبیعی شکل گرفته، با آب احاطه شده و در هنگام مد بیرون از آب است". با توجه به این تعریف، جزیره در مفهوم حقوقی خود باید یک "منطقه از زمین" باشد، به عبارتی جزیره باید به بستر دریا پیوند خورده و ماهیتی زمینی داشته باشد [۵].^۸ از سوی دیگر جزیره در روند ایجاد باید بدون دخالت انسانی بوجود آمده باشد، لذا برآمدگی‌های جزری ساخته شده یا تأسیسات دائمی مستغرق در بستر دریا وضعیت حقوقی جزیره را ندارند [۶]. زیرا بر حسب حقوق دریاها جزایر با برآمدگی‌های جزری متفاوت هستند و نظام حقوقی ناشی از آنها نیز متفاوت است [۷]. همچنین جزیره باید "محاط در آب" باشد. از این رو "تل‌های شنی"^۹ که هنگام جزر به زمین‌های خشک متصل هستند عملاً جزیره محسوب نمی‌شوند [۷].^{۱۰} در نهایت جزیره باید "هنگام مد در بالای آب" باشد، که البته در رویه دولت‌ها قاعده یکنواختی در تفسیر این مفهوم مشاهده نشده است.

بر اساس بند ۲ ماده ۱۲۱ کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲، جزایر با داشتن شرایط مذکور می‌توانند تمامی مناطق دریایی را برای خود تعیین کنند. حال این سوال مطرح می‌شود اگر یک دولت-کشور دارای سرزمینی

تقریباً ۷٪ از مساحت کل زمین از جزایری تشکیل شده که از منظر حجمی بصورت قوسی، چهارگوش، مثلث و الگوهای شبه هندسی در پهنه های آبی گوناگون قرار دارند. تعداد این جزایر بیش از ۵۰۰,۰۰۰ مورد اعلام شده که مساحتی معادل ۳,۸۲۳,۰۰۰ مایل مربع از خشکی‌های جهان را به خود اختصاص داده‌اند [۱]. بعضی آن‌ها کوچک و برخی همچون گرینلند توده زمینی بزرگ است. معدودی از این جزایر بصورت گروهی تقسیم شده و "مجمع‌الجزایر میان اقیانوسی"^۱ و "کشورهای مجمع‌الجزایری"^۲ را تشکیل دادند. همین تنوع جغرافی‌دانان را بر آن داشت که هر گروه جزیره‌ای را یک ترکیب منحصر به فرد بدانند [۱].

قواعد حاکم بر دریاها و اقیانوس‌ها قرن‌ها نقش بسیار مهمی در تأمین امنیت و نظم دریایی داشتند. اما امروزه به یمن توسعه نظامی، علمی و حقوقی، لزوم مفهوم‌سازی و تبیین مفاهیم نوین ناظر بر حقوق دریاها بیش از پیش احساس می‌شود. اعمال اقتدار دولت‌ها بر مناطق دریایی از دیرباز مسئله‌ای حیاتی و سرنوشت‌ساز است. اصل صلاحیت سرزمینی و اعمال آن توسط دولت‌ها نسبت به اشخاص در قلمرو داخلی، مفهومی پذیرفته شده در حقوق بین‌الملل عرفی است [۲]. در این میان، قواعد حقوق بین‌الملل عرفی در زمینه دریاها، کارآیی لازم جهت احقاق حقوق حقه کشورهای مجمع‌الجزایری را نداشت. حقوق عرفی تضمین‌های عملی و حقوقی کافی برای دستیابی دولت‌های مجمع‌الجزایری به منابع معدنی، میادین انرژی و شیلات را تأمین نمی‌کرد. زمانی که اندونزی جزایر تحت صلاحیتش و آب‌های واقع بین آن‌ها را کل واحد دانست و آب‌های بین جزایر را آب داخلی و آب‌های فراسوی جزایر را، جزء آب‌های سرزمینی معرفی کرد، با مخالفت شدید کشورهای قدرتمند دریایی مواجه شد [۳]. آنان تثبیت چنین شرایطی در آب‌های مجمع‌الجزایری را تهدیدی بالقوه برای آزادی دریانوردی و بروز مناقشات سیاسی دانستند [۴].

در حالی که تحدید حدود مرزهای دریایی منوط به ترسیم "خطوط مبدأ"^۳ برای تعیین عرض "دریای سرزمینی"^۴ و دیگر مناطق دریایی امری ضروری است، ترسیم خطوط مبدأ کشورهای مجمع‌الجزایری با چالش‌های بیشتری همراه بود. در نهایت "کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲"^۵ به تردیدها پاسخ داد و ضمن ارائه تعریف کشور مجمع‌الجزایری، ترسیم خط مبدأ مجمع‌الجزایری را در صورت احراز شرایط حقوقی در این گونه کشورها مجاز دانست.

حال این سوال به ذهن متبادر می‌گردد، تلاش کشورهای مجمع‌الجزایری برای احقاق حقوق حقه در آب‌های مجمع‌الجزایری چگونه زمینه را برای تدوین فصل چهارم کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲ فراهم

۶. International Court of Justice.

۷. The Convention on the Territorial Sea and Contiguous Zone.

۸. Cf. Dissenting Opinion of Judges Bedjaoui, Ranjeva and Koroma.

۹. Sandbar.

۱۰. Ibid, pp 12-14.

۱. Mid-Ocean Archipelago.

۲. Archipelagic States.

۳. Baselines.

۴. Territorial Sea.

۵. The United Nation Convention On the Law Of the Sea.

وضعیت کشورهای مجمع‌الجزایری از دهه ۱۹۲۰ زمانی که بحث‌های فشرده در جوامع مختلف علمی جهت مطالعه تعیین آب‌های سرزمینی جزایر برگزار شد، مطرح گردید. ارائه طرح پیش نویس آلوارز در سال ۱۹۲۴^{۱۳} به انجمن حقوق بین‌الملل، طرح شماره ۱۰ موسسه حقوق بین‌الملل آمریکا در سال ۱۹۲۶^{۱۴} و ایده موسسه حقوق بین‌الملل،^{۱۵} تحقیقات هاروارد در حقوق بین‌الملل،^{۱۶} کنفرانس حقوق بین‌الملل لاهه^{۱۷} و اولین کنفرانس سازمان ملل متحد راجع به حقوق دریاها^{۱۸}، نمونه‌هایی از تلاش‌های علمی در این زمینه است. مجموع این مطالعات حقوقی-جغرافیایی که در سایه مطالبات مدعیان کشورهای مجمع‌الجزایری صورت می‌گرفت نشان‌دهنده تضاد آشکار این مفهوم با منافع قدرت‌های دریایی در آزادی دریانوردی و سایر کاربردهای دریایی بود. لذا نهادهای دولتی و غیردولتی بین‌المللی برای پیشگیری از بروز هرگونه تعارض منافع منجر به نقض صلح و امنیت بین‌الملل، ارائه تعریف دقیق از کشور مجمع‌الجزایری و چگونگی ترسیم خطوط مبدأ آن را ضروری دانستند.

مشکل از یک، چند یا چندین هزار جزیره کوچک و بزرگ باشد، تعیین خطوط مبدأ و مرزهای دریایی آن چگونه خواهد بود؟

کشور مجمع‌الجزایری

مطابق با تعریف کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲: "مجمع‌الجزایر"، یعنی یک گروه از جزایر منجمله بخش‌هایی از جزایر، که آب‌ها و سایر عناصر طبیعی را آنچنان نزدیک به هم مرتبط ساخته که آن جزایر، آب‌ها و عناصر طبیعی یک واحد مستقل جغرافیایی، اقتصادی یا سیاسی را تشکیل می‌دهند و یا این که تاریخی به عنوان یک واحد مستقل قلمداد شده اند [۸].^{۱۱} و "کشور مجمع‌الجزایری"، یعنی کشوری که تماماً از یک یا چند مجمع‌الجزایر تشکیل شده و ممکن است جزایر دیگر را نیز شامل شود.^{۱۲} بر اساس قواعد جغرافیایی هر دولت مجمع‌الجزایری از جزایری تشکیل شده که در فواصل نابرابر از یکدیگر قرار دارند، لذا سه احتمال هندسی برای آن قابل تصور است:

اول) جزایری که به‌طور تصادفی در شعاعی بیش از دو برابر عرض دریای سرزمینی پراکنده شده‌اند و در هیچ‌الگویی خاص گروه‌بندی نشده، که در این وضعیت مناطق دریایی وسیعی از دریای آزاد بین جزایر قرار می‌گیرد.

دوم) جزایری که در فواصل زیاد پراکنده نیستند و به‌طور تصادفی جزایر در دریای آزاد گروه‌بندی شده‌اند.

سوم) یک جزیره بزرگ از نوع سرزمین اصلی با چند جزیره کوچکتر در مجاورت هم و در کنار جزایر حاشیه‌ای دیگر.

تصویر شماره ۱: اشکال هندسی کشور مجمع‌الجزایری [۹]

برای هر سه موقعیت سال‌ها بعد استفاده از خطوط مبدأ مستقیم پیشنهاد شد تا همه جزایر و آب‌های واقع بین و اطراف آن‌ها محاصره شوند. این خطوط به عنوان شاخص جهت تعیین محدوده ماهیگیری، دریانوردی و استفاده از حقوق معدنی و دریایی توانست شرایط حقوقی دولت‌های مجمع‌الجزایری را تثبیت نماید.

۱۳. See Professor Alvarez's draft Convention Submitted to the 33rd Conference of the I.L.A., Report of the 33rd Conference 1924.

شورای اجرایی انجمن حقوق بین‌الملل در ۸ ژانویه ۱۹۲۴ کمیته‌ای بی‌طرف را به ریاست پروفیسور آلوارز جهت تدوین قواعد دریایی در زمان صلح تشکیل داد. طرح پیش‌نویس کمیته در مورد آب‌های سرزمینی مجمع‌الجزایر هیچ دستاورد قطعی نداشت و صرفاً در ماده ۲ بیان داشت: "دولت‌ها در مورد آب‌های سرزمینی خود تا عرض ۳ مایل دریایی از نقطه کم‌ترین جزایر قادر به اعمال صلاحیت هستند." با این حال پروفیسور آلوارز، پیش‌نویس ماده ۶ در مورد جزایر و مجمع‌الجزایر را بطور جداگانه ارائه داد: "در مورد جزایر واقع در خارج و یا در محدوده بیرونی آب‌های سرزمینی یک دولت، مطابق قواعد مدرج در ماده ۴، منطقی‌ترین ویژه از آب‌های سرزمینی در اطراف جزایر کشیده می‌شود و در صورت وجود مجمع‌الجزایر، جزایر کل واحد تلقی شده و وسعت آب‌های سرزمینی‌شان باید بر اساس ماده ۴ از جزایر واقع در دورترین فاصله از مرکز مجمع‌الجزایر محاسبه شود."

۱۴. موسسه حقوق بین‌الملل آمریکا (American Institute of International Law) سال ۱۹۲۶ در پروژه شماره ۱۰ (حوزه ملی)، پیش‌نویس مشابه طرح آلوارز را ارائه داد و همچون انجمن حقوق بین‌الملل در تعیین حداکثر فاصله بین جزایر ناکام ماند. ماده ۷ پیش‌نویس بیان داشت: "در مورد مجمع‌الجزایر، جزایر و عناصر تشکیل‌دهنده آن باید به عنوان کل واحد در نظر گرفته شود و وسعت آب‌های سرزمینی آن مطابق ماده ۵ باید از دورترین جزایر مرکز مجمع‌الجزایر اندازه‌گیری شود (Am.J.I.L., Spec. Suppl. 20(1926), pp: 318-319)."

۱۵. پنجمین کمیته موسسه حقوق بین‌الملل سال ۱۹۲۷ در کنفرانس لوزان گرد هم آمدند و در ماده ۵ طرح مقدماتی اینگونه پیشنهاد دادند که: "در صورتی که گروهی از جزایر متعلق به یک کشور ساحلی باشند و در جایی که جزایر حاشیه‌ای گروه از یکدیگر بیشتر از دو برابر عرض دریای حاشیه‌ای فاصله نداشته باشند، این گروه باید کل واحد در نظر گرفته شود و باید از خطی که بین دورترین نقاط جزیره کشیده شده است اندازه‌گیری‌ها انجام شود." (Institutte Dorit International: 1927, Vol 33:81).

۱۶. تحقیقات هاروارد در حقوق بین‌الملل سال ۱۹۲۹ سه پیش‌نویس را برای اولین کنفرانس حقوق بین‌الملل در زمینه ملیت، مسئولیت دولت‌ها و آب‌های سرزمینی مطرح کرد. در ماده ۷ پیش‌نویس آب‌های سرزمینی، جزایر جداشده مورد بحث قرار گرفت: "... دریای حاشیه‌ای در اطراف یک جزیره یا در اطراف یک خشکی که فقط در مرحله‌ای از جزو و مد در سطح آب قرار گرفته است، به میزان سه مایل دریایی از خط جزیر به همان اندازه سرزمین اصلی اندازه‌گیری شود (Am.J.I.L., Spec. Suppl. 23(1929), p.275)."

۱۸. The First United Nations Conference on the Law of the Sea (UNCLOS).

۱۱. بند ۲ ماده ۴۶، کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲.

۱۲. بند ۱ ماده ۴۶، کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲.

یکدیگر وابسته باشند.^{۲۵} در چنین شرایطی آب‌های پشت خطوط مبدأ تابع حاکمیت کشور مجمع‌الجزایری است. در مقابل تعدادی از کشورها با هدف استمرار دریانوردی بین‌المللی کالا و مسافر از مسیرهای کوتاه‌تر و تضمین امکان تردد کشتی‌های نظامی و آزادی عبور از تنگه‌های موجود در آب‌های مجمع‌الجزایری و راهروهای دریایی مجاور جزایر را مطرح کردند^[۱۱]. زیرا آزادی دریانوردی از اصول متکی به آموزه‌های حقوق بین‌الملل عرفی و مقبول کشورهای توسعه‌یافته است^[۱۲]. که ضمانت اجرای خاص ندارد، این در حالی است که حق آزادی دریانوردی، با نظم بین‌المللی ارتباط مستقیم دارد^[۱۳]. پس از مذاکرات طولانی در نهایت کنفرانس سوم سازمان ملل متحد در مورد دریاها توانست با ایجاد توازن بین منافع کشورهای مخالف و کشورهای مجمع‌الجزایری برای اولین بار نظام حقوقی این گونه کشورها را بر اساس اصل آزادی دریانوردی ذیل بخش چهارم کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲ تدوین نماید^[۱۴]. در نتیجه مواد ۴۶ تا ۵۴ کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲ بطور چشمگیری حاکمیت و صلاحیت این نوع خاص از خشکی‌های جهان بر مناطق دریایی فراسوی جزایرشان را تضمین نمود^[۱۵].

روش‌شناسی پژوهش

این پژوهش به شیوه توصیفی-تحلیلی، پس از بررسی اجمالی انواع خط مبدأ، امکان ترسیم خط مبدأ مجمع‌الجزایری یا حق حفظ و تثبیت این خطوط با تمسک به کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲ را به بحث گذاشته است.

یافته‌ها و نتایج

خطوط مبدأ

مرزها فارغ از نوع (زمینی، دریایی و هوایی)، نه تنها مشخص‌کننده محدوده حاکمیت دولت‌ها می‌باشند بلکه همین مرزها تعیین‌کننده نقطه‌ی آغاز اعمال حقوق بین‌الملل نیز است. لذا مرزهای یک کشور برای حفظ استقلال و مشخص شدن وضعیت آن در مقابل دیگر کشورهای جهان از اهمیت به سزایی برخوردار است^[۱۶].

بر طبق قاعده باید "خط ساحلی" مبنای اندازه‌گیری منطقه‌های دریایی قرار گیرد^[۱۷]. که با توجه به نوع ساحل و ساختار جغرافیایی کشور ساحلی چهار نوع خط مبدأ عادی، مستقیم، محصورکننده و مجمع‌الجزایری می‌تواند برای تعیین نقاط پایه‌ای بکار گرفته شود. از آنجایی که خطوط مبدأ مبنایی برای ترسیم مرزهای دریایی هر کشور فراهم می‌کند و صلاحیت کشور را بر آب‌های مجاور ساحلشان تعیین می‌کند، بنابراین لازم است شرایط اعمال هر کدام از این خطوط مورد ارزیابی

در خلال کنفرانس حقوق بین‌الملل لاهه (۱۹۳۰)، کشور پرتغال اظهار داشت: در کشورهای مجمع‌الجزایری، کلیه جزایر تشکیل دهنده را کل واحد در نظر گرفته و دریای سرزمینی را از دورترین جزیره مجموعه اندازه‌گیری شود.^{۱۹} این طرح زمانی ارائه شد که دولت‌های مجمع‌الجزایری اهم اقدامات بین‌المللی خود را جهت گسترش صلاحیت سرزمینی بر آب‌های اطراف جزایرشان متمرکز کرده بودند. برای مثال؛ دانمارک با استناد به "قانون شیلات"^{۲۰} خود تمام آب‌های مجمع‌الجزایری اطراف جزیره بزرگ گرینلند را "آب‌های مجمع‌الجزایر" اعلام کرد.^{۲۱} این ایده با مخالفت شدید شرکت کنندگان کنفرانس به ویژه ایالات متحده آمریکا مواجه شد، اینان خواستار تعیین دریای سرزمینی منفرد برای هر جزیره بصورت مستقل بودند^[۱۰]. در پی عدم دستیابی به یک دیدگاه مشترک کنفرانس لاهه موفقیتی در زمینه کشورهای مجمع‌الجزایری کسب نکرد. با این وجود در سال ۱۹۳۴ نیز دولت کوبا،^{۲۲} آب‌های مجمع‌الجزایر اطراف جزایر بزرگ و کوچک و ارتفاعات صخره‌ای اطراف جزیره اصلی کوبا را آب‌های داخلی شناسایی کرد^[۴].

در ادامه برخی از کشورهای مجمع‌الجزایری تلاش کردند با استناد به رأی دیوان بین‌الملل دادگستری در قضیه ماهیگیری انگلستان/نروژ (۱۹۵۱)، آب‌های بین جزایر خود حتی در فواصل بسیار دور را آب‌های داخلی تعریف نمایند^[۱۱]. فیلیپین و در پی آن اندونزی در ۱۲ دسامبر ۱۹۵۵، مالدیو و فیجی در ۱۳ دسامبر ۱۹۵۷ خطاب به دبیر کل سازمان ملل متحد آب‌های بین جزایر کشورشان را آب داخلی تعیین کردند. در کنوانسیون راجع به دریای سرزمینی و منطقه مجاور ۱۹۵۸ راجع به وضع مقررات خاص در خصوص کشورهای مجمع‌الجزایری و تعیین خطوط مبدأ آن‌ها اشاره‌ای نگردیده و تنها مقررات ذکر شده در خصوص "مجمع‌الجزایر حاشیه‌ای"^{۲۳} برای ترسیم "خط مبدأ مستقیم"^{۲۴} است. اصطلاح مجمع‌الجزایر میان اقیانوسی مفهوم نوینی بود که سه دهه بعد در کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲ شکل گرفت^[۱۰].

کشورهای اندونزی، فیلیپین، جزایر موریس و فیجی در نشست‌های کمیته دوم سومین کنفرانس حقوق دریاها تاکید داشتند که مفهوم "مجمع‌الجزایر" باید به کشوری اطلاق شود که ارتباط تنگاتنگ جغرافیایی، سیاسی، اقتصادی و فرهنگی میان گروهی از جزایر و آب‌های فی مابین آن‌ها وجود داشته باشد و یا اینکه جزایر از منظر تاریخی به

۱۹. League of Nations Document C.74.M.39.1929 V reproduced in official Documents: Conference for Codification International Law, 24AJIL (Suppl. 1930), pp.33-34.

۲۰. Fisheries Act.

۲۱. See, e.g., Neutrality Decrees of 27 January 1927 and 11 September 1938, and enactments concerning Fishing and Hunting in Greenland waters of April 1, 1925, May 27, 1950, June 7, 1951 and November 11, 1953.

۲۲. Article 6, para 2, of the Decree of January 8, 1934, Provides: The waters situated between the Islets of cays and the Main land of Cuba are Internal waters.

۲۳. Coastal Archipelagos.

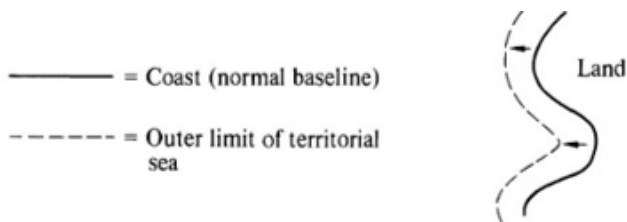
۲۴. Straight Baselines.

۲۵. Third United Nations Conference on the Law of the Sea, 9 Aug 1965. UN Doc./A/Conf.62/C.2/L.49; Also See: M.H. Nordquist (ed), 1985. United Nations Convention on the Law of the Sea 1982: A Commentary, Vol. 1, p.77.

دوم) اگر کشور ساحلی از انواع دیگر خطوط مبدأ در طول ساحل خود استفاده نکند، خط مبدأ عادی بصورت پیش فرض برای آن کشور لحاظ می‌شود [۲۵].

سوم) به دلیل انطباق خط جزر آب با خطوط مبدأ عادی، تعیین دقیق سطح آب دریا بسیار ضروری است [۲۳]. برای مثال؛ بالا آمدن دریا ممکن است به طرز قابل ملاحظه‌ای بر خطوط مبدأ و حد پست‌ترین جزر آب تأثیر بگذارد. ^{۲۹} این تغییر می‌تواند پیامدهای عمیقی در دسترسی به منطقه های دریایی، منافع اقتصادی و منابع آن داشته باشد.

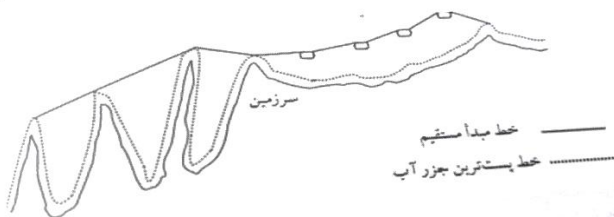
چهارم) تغییر محل خط مبدأ بدلیل بی‌ثباتی خطوط ساحلی، مورد پذیرش جامعه بین‌المللی است. لذا بروز رسانی نقشه‌های دریایی برای تأمین ایمنی دریانوردی و اعمال مدیریت و نظارت اطمینان بخش ضروری است [۲۶].

تصویر شماره ۲: خط مبدأ عادی

خطوط مبدأ مستقیم

نروژ با فرمان سلطنتی ژوئیه ۱۹۳۵ اولین بار از روش جدیدی برای ترسیم خطوط مبدأ اطراف سواحلش استفاده کرد که لازمه آن به کارگیری خطوط مستقیم در خط ساحلی این کشور بود. تفاوت بارز خط مبدأ مستقیم و نظام خط مبدأ عادی این است که خطوط مبدأ مستقیم در عرض آب و نه در امتداد ساحل ترسیم می‌شود [۲۷].

تصویر شماره ۳: تفاوت خط مبدأ عادی و خطوط مبدأ مستقیم منبع: [۲۷].

هدف از ترسیم خطوط مبدأ مستقیم، ساده‌سازی پیچیدگی‌ها و ناهمواری‌های خط ساحل است [۲۸]. اما نبود ضوابط عینی برای احراز

۲۹. یکی از مسائلی که در ترسیم خط مبدأ عادی تأثیرگذار است، افزایش سطح آب دریاها به دلیل تغییرات اقلیمی در پی مداومت گرمایش زمین است. با افزایش سطح آب دریا، مکان خط پست‌ترین جزر آب و متعاقب آن نقاط مبنا جهت ترسیم خط مبدأ عادی تغییر می‌کند و تغییر در خطوط مبدأ، باعث پیشروی یا عقب‌نشینی حد بیرونی مناطق دریایی و صلاحیت‌های دولت ساحلی می‌شود. برای مطالعه بیشتر رجوع کنید به:

Anthony A. Leiserowitz (2005). "American Risk Perceptions: Is Climate Change Dangerous?," Risk Analysis, Vol.25.No.6.

قرار گیرد [۱۸]. از آنجا که خط مبدأ محصورکننده ارتباط مستقیم با موضوع تحقیق ندارد، از بررسی آن صرف نظر می‌کنیم.

ایجاد نظم حقوقی عادلانه، برابر و دارای مقبولیت جهانی در حوزه حقوق دریاهای و کاستن از تنش‌های بین‌المللی و گسترش صلح و امنیت در بهره‌برداری از منابع زنده و غیرزنده آن از اهداف تمام کنوانسیون حقوق دریاهای است [۱۹]. در این میان مباحث پیرامون خطوط مبدأ همواره از مهم‌ترین مسائل معاصر حقوق دریاهای بوده است [۲۰]. اصطلاح خط مبدأ برای اولین بار در ماده ۳ کنوانسیون راجع به دریای سرزمینی و منطقه نظارت ۱۹۵۸ در قالب قاعده‌ای تقنینی مطرح شد. بطور عمومی، قواعد مربوط به خطوط مبدأ چه از منظر حقوق بین‌الملل و چه از دیدگاه تقنینی بخشی از مباحث مربوط به دریای سرزمینی تلقی می‌شوند، لیکن؛ استفاده از عبارت " ... برای اندازه‌گیری عرض دریای سرزمینی... " در ماده ۵ کنوانسیون حقوق دریاهای ۱۹۸۲ نشان دهنده این واقعیت است که در واقع خط مبدأ مرجع تعیین حدود کلیه مناطق دریایی است [۲۱].

خط مبدأ عادی

در یک تعریف عام، خط مبدأ عادی "خط جزر آب ^{۲۶} در امتداد سواحل و اطراف جزایر است. این تعریف محدوده‌ی خارجی بنادر دائمی در هنگام جزر و مد و خط جزر آب در اطراف ارتفاعات و "صخره‌های مرجانی ^{۲۷} و همچنین "صخره‌های حاشیه‌ای ^{۲۸} جزایر را نیز شامل می‌شود. رویه دولت‌ها خط جزر آب را به عنوان خط مبدأ عادی در نظر گرفته و دیوان بین‌المللی دادگستری در رأی ماهیگیری انگلستان / نروژ اظهار داشت [۲۲]:

"به منظور اندازه‌گیری عرض دریای سرزمینی، خط پست‌ترین جزر آب در مقابل خط بالاترین مد آب، یا میانگین این دو جزر و مد است که به طور کلی در رویه دولت‌ها پذیرفته شده باشد."

و باید توجه داشت که از نظر فنی، عواملی همچون مشاهدات میدانی و ارزیابی‌های مستمر داده‌های جزر و مدی و حرکات عمودی دریاهای در تعیین دقیق نقاط مبنا برای تعیین خط مبدأ بسیار موثر است [۲۳]. معمولاً کشورهای ساحلی برای تعیین پایین‌ترین خط جزر آب از بررسی شاخص‌های نجومی و هواشناسی در یک بازه زمانی بیست ساله استفاده می‌کنند [۲۴].

در تعیین خط مبدأ عادی به منظور ترسیم مرزهای دریایی توجه به موارد زیر ضروری است. اول) در صورت اعمال خط مبدأ عادی، نیازی به اعلام و انتشار فعالانه آن از سوی کشور ساحلی نیست. بر خلاف زمانی که کشور ساحلی خط مبدأ مستقیم، خط محصورکننده رودخانه‌ها و خط مبدأ مجمع‌الجزایر ترسیم می‌کند که در این حالت باید اعلام و منتشر شود.

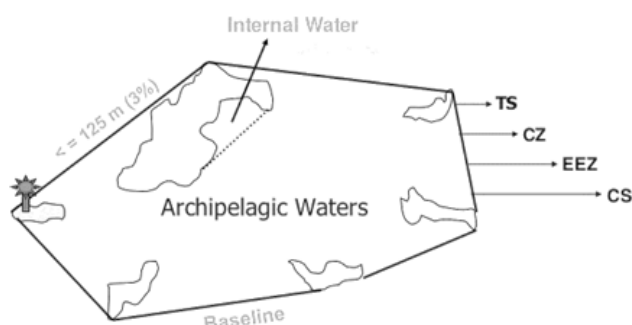
۲۶. The Low Water Line.

۲۷. Atoll Reefs.

۲۸. Fringing Reefs.

اصلی مجمع‌الجزایر شامل جزایر اصلی مجمع‌الجزایر معین شده باشد، معیار بند ۱ ماده ۴۷ کنوانسیون فراهم خواهد شد [۲۹].

قابل ذکر است که میان قواعد ترسیم خطوط مبدأ مستقیم و خطوط مبدأ مجمع‌الجزایر شباهت‌ها و تفاوت‌هایی وجود دارد. همان طور که کشورهای ساحلی در ترسیم خط مبدأ مستقیم نمی‌توانند این خطوط را به نحوی ترسیم کنند که دریای سرزمینی کشور دیگر را از دریای آزاد یا منطقه انحصاری اقتصادی جدا نمایند [۳۱]. این محدودیت در ترسیم خط مبدأ مجمع‌الجزایر نیز وجود دارد [۳۲]. با این وجود، بر خلاف معیارهای صرفاً کیفی سنجش خطوط مبدأ مستقیم، معیار سنجش خطوط مبدأ مجمع‌الجزایر با استناد به بندهای ماده ۴۷ کنوانسیون معیارهای کمی و کیفی را دربردارند.

تصویر شماره ۵: خطوط مبدأ مجموع الجزایر [۳۳]

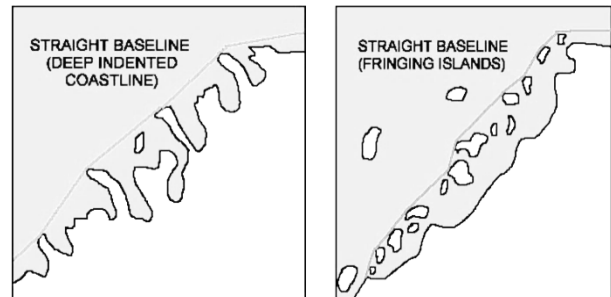
نسبت آب به خشکی

این قاعده برای ایجاد تعادل بین تمایل کشورهای مجمع‌الجزایر به گسترش آب‌های خود با منافع جامعه بین‌المللی برای جلوگیری از گسترش غیر منطقی فضاهای اقیانوسی تحت حاکمیت دولت ساحلی است. همچنین اشاره دارد که خطوط مبدأ مجمع‌الجزایر باید به گونه‌ای ترسیم شوند که همه جزایر اصلی را با رعایت نسبت ناحیه آبی به خشکی پوشش دهند. مفهوم "اصلی" بسیار مبهم است و در هر کشور مجمع‌الجزایر باید به صورت عینی مورد بررسی قرار گیرد [۳۴]. کشورهایی از جمله اندونزی، فیلیپین، ترینیداد و توباگو، مالدیو و آنتیگوا و باربودا همگی توانسته‌اند هنگام ترسیم خطوط مبدأ مجمع‌الجزایر مفهوم جزیره اصلی را در خود جای دهند. رعایت نسبت ناحیه آبی به خشکی، موجب رد صلاحیت برخی دولت‌ها همچون انگلستان و زاپن برای معرفی خود به عنوان کشور مجمع‌الجزایر شده است [۳۵].

طول پاره‌خط‌های خطوط مبدأ

مطابق بند ۲ ماده ۴۷ کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲ تنها ۳٪ کل پاره‌خط‌های خطوط مبدأ مجمع‌الجزایر می‌تواند بین ۱۰۰ تا ۱۲۵ مایل دریایی ترسیم شود. با توجه به اینکه هیچ محدودیتی در تعداد پاره‌خط‌های قابل ترسیم برای خطوط مبدأ وجود ندارد با یک حساب ساده نشان می‌دهد اگر تعداد پاره‌خط‌ها از ۳۳ تجاوز نکند عملاً هیچ خط بیش از ۱۰۰ مایلی قابل

شرایط ماده ۷ کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲^{۳۰} و استفاده از عبارات کلی همچون "وجود فرورفتگی و بریدگی عمیق در خط ساحل"، "حاشیه‌ای از جزایر" و "مجاورت مستقیم" سبب شده دست کشورهای ساحلی در کاربرد خطوط مبدأ مستقیم و ارائه تفسیرهای گوناگون برای گسترش مناطق دریایی باز باشد [۲۹]. در نتیجه قواعد حاکم بر خطوط مبدأ مستقیم انتزاعی بوده و اعمال قواعد آن در سواحل خاص تا حد زیادی تحت صلاحیت دولت ساحلی قرار دارد.

تصویر شماره ۴: خطوط مبدأ مستقیم

نوع اول: سواحل با جزایر حاشیه‌ای نوع دوم: ساحل با فرورفتگی‌های عمیق

خطوط مبدأ مجمع‌الجزایر

با پذیرش نظام حقوقی خاص برای کشورهای مجمع‌الجزایر در بخش چهارم کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲، این مجمع‌الجزایر می‌توانند پیشرفته‌ترین نقاط را بر روی پیشرفته‌ترین جزایر خود انتخاب نموده و آن‌ها را با خطوط مستقیمی به یکدیگر پیوند دهند که از این خطوط در حقوق دریاها به خطوط مبدأ مجمع‌الجزایر یاد می‌شود [۲۰]. در ترسیم خطوط مبدأ مستقیم مجمع‌الجزایر مطابق بند ۱ ماده ۴۷ کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲ وجه به دو مسئله لازم است:

اول) استفاده از عبارت "مجمع‌الجزایر" [به جای یک کشور مجمع‌الجزایر] نشان‌دهنده این مهم است که هر مجمع‌الجزایر اقیانوسی باید بطور جداگانه خطوط مبدأ را برای تعیین حدود مرزهای دریایی ترسیم نماید. عبارت مذکور از این تفسیر حمایت می‌کند که ممکن است هر کشور مجمع‌الجزایر بیش از یک خط مبدأ مجمع‌الجزایر داشته باشد [۳۰]. زیرا تصور اینکه کشورهای متشکل از بیش از یک مجموعه جزایر در شرایطی با تصویب مواد ۴۶ و ۴۷ موافقت کرده باشند که فقط در یکی از مجموعه‌های خود مجاز به ترسیم خط مبدأ مجمع‌الجزایر باشند، غیر قابل پذیرش است [۲۹].

دوم) اصطلاح "جزیره اصلی" در کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲ تعریف نشده است. با این وجود منظور از جزیره اصلی، جزیره اصلی مجمع‌الجزایر است نه جزیره اصلی دولت مجمع‌الجزایر، به این ترتیب، اگر خطوط

۳۰. بند ۱ ماده ۷ کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲: در محل‌هایی که خط ساحل عمیقاً فرورفتگی و بریدگی دارد و یا رشته‌ای از جزایر در نزدیکی ساحل قرار دارند، برای ترسیم خط مبدأیی که در عرض دریای سرزمینی از آن اندازه‌گیری می‌شود می‌توان از خطوط مبدأ مستقیم که نقاط مناسب را به هم وصل می‌کند استفاده نمود.

پایبندی به الزامات این دو بند برای انتقال ادعاهای کشورهای مجمع‌الجزایری در ترسیم خطوط مبدأ به جامعه بین‌المللی بسیار ضروری است که تاکنون توسط کشورهای مذکور رعایت شده است.

رویه دولت‌های مجمع‌الجزایری

از زمان انعقاد کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲، در مجموع ۲۲ کشور ادعای وضعیت مجمع‌الجزایری بودن را مطرح کرده^{۳۲} و با اتکا به ماده ۴۷ کنوانسیون اقدام به ترسیم خط مبدأ مجمع‌الجزایری نمودند [۳۹]. در بررسی رویه دولت‌های مجمع‌الجزایری مربوط به ترسیم خطوط مبدأ می‌توان به موارد ذیل توجه داشت:

اول) تمام کشورهای مجمع‌الجزایری در ترسیم خط مبدأ مجمع‌الجزایری شرط نسبت ناحیه آبی به ناحیه خشکی مندرج در بند ۱ ماده ۴۷ را رعایت کرده‌اند. تنها استثنای موجود، ترسیم خط مبدأ "جزایر زنجیره‌ای راتاک"^{۳۳} یکی از دو گروه جزایر جمهوری جزایر مارشال است. نسبت آب به زمین در زنجیره راتاک ۱:۹،۵۶ است [۴۰]. البته "کیپ ورد (دماغه سبز)"^{۳۴} در سال ۱۹۷۷ نیز در شرایطی خطوط مبدأ مستقیم مجمع‌الجزایری خود را ترسیم کرد که نسبت آب به خشکی در این کشور ۱:۱۲،۵ بود که مورد اعتراض ایالات متحده آمریکا قرار گرفت و کیپ ورد در سال ۱۹۹۲ در پاسخ به اعتراض‌های موجود خطوط مبدأ مذکور را برای انطباق با ماده ۴۷ کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲ اصلاح کرد [۳]. جمهوری سیشل به عنوان کشور مجمع‌الجزایری واقع در اقیانوس هند، متشکل از چهار گروه جزیره‌ای نیز در جزایر گروه اوآو ۳ و نسبت مذکور را رعایت نکرده است.^{۳۵}

دوم) بر طبق بند ۲ ماده ۴۷ کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲ خطوط مبدأ مجمع‌الجزایری نباید از ۱۰۰ مایل دریایی تجاوز نماید به استثنای تا ۳٪ تعداد کل خطوط مبدأ محصورکننده که ممکن است از ۱۰۰ مایل تا حداکثر ۱۲۵ مایل تجاوز نماید. در بین ۲۲ کشور مجمع‌الجزایری فقط هفت کشور دارای خطوط مبدأ مجمع‌الجزایری بیش از ۱۰۰ مایل هستند و هیچ خطی فراتر از ۱۲۵ مایل ترسیم نشده است.

پنج پاره‌خط از خطوط مبدأ جمهوری اندونزی، معادل ۲،۶٪ از کل خطوط مبدأ مجمع‌الجزایری آن بیش از ۱۰۰ مایل دریایی است. طول ۲،۹٪ از خطوط مبدأ مجمع‌الجزایری جمهوری مارشال در گروه جزایر رالیک^{۳۶} نیز فراتر از ۱۰۰ مایل دریایی ترسیم شده است. خط مبدأ مجمع‌الجزایری مالدیو در بخش ۳۷-۳۶ معادل ۱۲۰،۳ مایل است. خط مبدأ ۱۷۴،۷۸ مایلی پاپواگینه نو در بخش شماره ۳۵-۳۴ نیز در پی

ترسیم نیست، عملاً این بند کشورهای مجمع‌الجزایری را با چالش جدی مواجه نمی‌کند [۲۹].

استفاده از پست‌ترین خط جزر آب

بند ۴ ماده ۴۷ دارای دو استثناء است: اول: فانوس دریایی یا تأسیسات مشابه (رادارهای بازتابنده یا سکوهای اعلام خطر مه-گرفتگی) آن که به طور دائمی بالاتر از سطح دریا هستند و دوم: برآمدگی‌های جزری که تمام یا بخشی از آن در مسافتی قرار گرفته که آن مسافت از عرض دریای سرزمینی نزدیکترین جزیره تجاوز نمی‌کند.

در نتیجه برخلاف بند ۴ ماده ۷ کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲، خطوط مبدأ مجمع‌الجزایری می‌تواند با توجه به برآمدگی‌های جزری مشروط بر رعایت شرایط مندرج در ماده ۴۷ کنوانسیون ترسیم شوند. از سوی دیگر بنا به تصریح بند ۲ ماده ۱۳ کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲ برآمدگی‌های جزری که در فاصله‌ای بیش از عرض دریای سرزمینی کشور اصلی و یا یک جزیره قرار دارند برای خود دریای سرزمینی نخواهند داشت و در ترسیم خطوط مبدأ مستقیم (نه خط مبدأ عادی) لحاظ نمی‌شوند [۲۶].

دولت‌های همسایه ساحلی

به نظر می‌رسد مناطق کمی در جهان وجود داشته باشد که شرایط بند ۵ و ۶ ماده ۴۷ کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲ در آن قابل طرح باشد و خطوط مبدأ مجمع‌الجزایری کشورهای مجمع‌الجزایری به‌گونه‌ای ترسیم شده تا الزامات بندهای مذکور نقض نگردد [۳۶]. این الزامات در ماده ۵۱ نیز مورد توجه قرار گرفته است و در بین کشورهای مجمع‌الجزایری بند ۵ و ۶ ماده ۴۷ و ماده ۵۱ بدلیل شرایط جغرافیایی غیرمعمول اندونزی و مالزی تدوین گردید و برای اندونزی از اهمیت ویژه‌ای برخوردار است [۳۷].

بازبینی مجدد نسبت آب به خشکی

بخش دوم این بند که به سختی قابل اجراء است، برای رفع نگرانی‌های کشور باهاما، که دارای سواحل گسترده‌ای در زیر آب می‌باشد، به عنوان نمونه‌ای از "فلات اقیانوسی با شیب تند"^{۳۱}، تدوین شده است.

در جلسه کمیته دوم سومین کنفرانس سازمان ملل متحد در مورد حقوق دریاها در ۱۲ آگوست ۱۹۷۴، نماینده باهاما لزوم چنین حمایتی را این‌گونه توضیح داد که: "سواحل باهاما ... چالشی خاص از محدودیت‌ها را ارائه می‌دهد زیرا آب‌های اطراف باهاما بسیار کم عمق با شیب بسیار تند هستند که دامنه‌های بی نظیری را بوجود آورده است [۳۸]."

اگرچه این سواحل جزئی از بستر دریا هستند، بند ۷ ماده ۴۷ بیان می‌کند که مساحت خشکی شامل این‌گونه آب‌ها نیز می‌شود و دولت مجمع‌الجزایری می‌تواند این آب‌ها را به عنوان ناحیه خشکی برای محاسبه نسبت سطح آب به خشکی بر اساس بند ۱ ماده ۴۷ در نظر بگیرد.

الزامات فنی و اداری

۳۱. Steepsided Oceanic Plateaus.

۳۲. See: Barbara Kwiatkowska and Ety R. Argoes, Archipelagic State Regime in Light of the 1982 UNCLOS and State Practice, 1991.

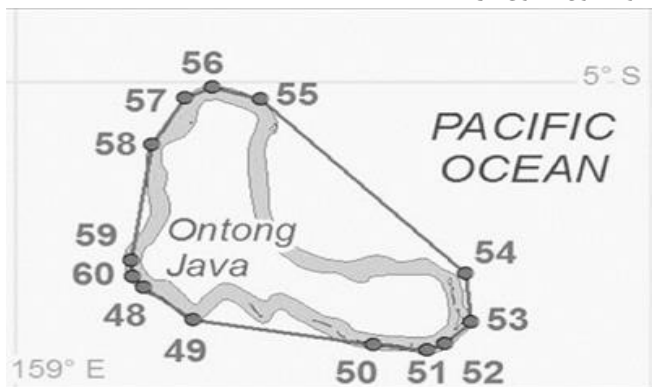
۳۳. Ratak Chain Islands.

۳۴. Cabo Verde.

۳۵. Group 1: Mahe and other islands (Water-to-land ratio: 10.58:1); Group 2: Farquhar and providence Atolls (Water-to-land ratio: 239.93:1); Group 3: Cosmoledo Atoll and Astove islands (Water-to-land ratio: 44.5:1).

۳۶. Ralik Chain Islands.

سلیمان در جزیره مرجانی آنتونگ جاوا و مجمع‌الجزایر پایواگینه نو در جزایر مرجانی اتومان و تاوو معتقدند امکان بهره‌مندی از بند ۷ برای ترسیم خطوط مبدأ فراهم است [۳۹]. مجمع‌الجزایر سلیمان در جزیره مرجانی آنتونگ جاوا با پاره خط ۵۴-۵۵ بند ۷ ماده ۴۷ را اعمال نموده است. اگرچه می‌توان ادعا کرد جزایر مرجانی دورافتاده همچون موارد ذکر شده مطابق بند ۶ ماده ۴۶ از تعریف مجمع‌الجزایر برخوردار است به نظر می‌رسد قاعده مناسب برای چنین ویژگی‌های طبیعی اعمال ماده ۶ کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲ باشد. ۳۷

تصویر شماره ۷: صخره مرجانی آنتونگ جاوا (جزایر سلیمان) [۳۹].

هفتم) انتقال اطلاعات مربوط به خطوط مبدأ مجمع‌الجزایر کشورهای ۲۲ گانه تاکنون به دبیرکل سازمان ملل متحد ارجاع شده است. با این حال کیپ ورد یک استثناء جزئی است، البته این کشور مختصات خطوط مبدأ مجمع‌الجزایر اصلی خود را به دبیرکل اعلام کرده اما مختصات داده‌های ژئودزیکی (بند ۸ ماده ۴۷) خود را هنوز مشخص نکرده است [۳۹].

هشتم) همان طور که قبلاً بیان شد کشور مجمع‌الجزایر در استفاده از خط مبدأ مجمع‌الجزایر مختار است. ولی در صورت اعمال خط مبدأ مجمع‌الجزایر باید شامل تعریف کشور مجمع‌الجزایر باشد. در این میان برخی از کشورهای مجمع‌الجزایر از اعمال هم زمان چند نوع خط مبدأ جهت تعیین مرزهای دریایی استفاده کردند.

ساختار خطوط مبدأ مجمع‌الجزایر اندونزی از ۱۹۲ پاره‌خط تشکیل شده که ۱۶۰ مورد آن خط مبدأ مستقیم مجمع‌الجزایر و ۳۲ مورد خط مبدأ عادی است [۴۰]. جمهوری جزایر فیجی که بدون در نظر گرفتن برخی جزایر کوچکش دارای پیکربندی دایره‌ای است، دو نوع خط مبدأ مستقیم مجمع‌الجزایر و خط مبدأ عادی را ترسیم کرد. ۳۸ بخش ۱۰۷

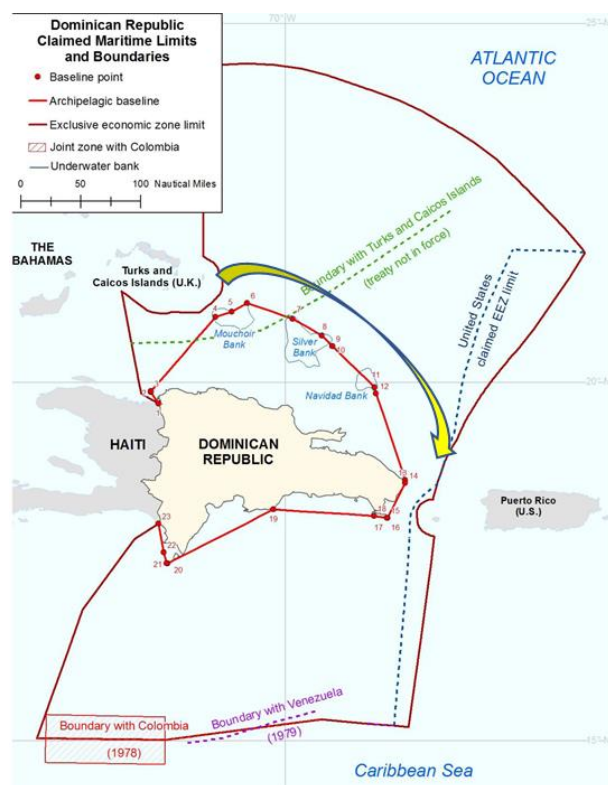
۳۷ در مورد جزایر مرجانی و یا جزایری که از یک رشته صخره تشکیل شده‌اند، خط مبدأ اندازه‌گیری وسعت دریای سرزمینی خط پایین‌ترین جزر صخره به طرف دریا است که به‌وسیله نمودار و علامت‌های مناسب بر روی نقشه‌های رسمی دولت ساحلی نشان داده شده‌اند (ماده ۶ کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲).

۳۸. Department of State (United States), Archipelagic and Other Maritime Claims and Boundaries (Limits in the sea), No. 101, pp 2-4.

اعتراض‌های ایالات متحده آمریکا، طی بازنگری قانون داخلی در سال ۲۰۱۵ اصلاح شد [۳]. ۲،۹۷٪ از مجموع خطوط مبدأ مجمع‌الجزایر جمهوری فیلیپین، ۲،۱٪ از خطوط مبدأ جزایر سلیمان و ۲،۱٪ از خطوط مبدأ باهاما فراتر از ۱۰۰ مایل ترسیم شده است. دیگر خطوط مبدأ مجمع‌الجزایر تعریف شده در دریاها و اقیانوس‌ها کمتر از ۱۰۰ مایل دریایی است [۴۰].

تمام کشورهای مجمع‌الجزایر خطوط مبدأ را به گونه‌ای ترسیم کردند که این خطوط تا حدود قابل توجهی از جهت کلی مجمع‌الجزایر منحرف نگردند.

در میان تمام کشورهای مجمع‌الجزایر فقط ۸ پاره‌خط از خطوط مبدأ مجمع‌الجزایر مورد ادعای جمهوری دومینیکن از نقطه ۴ تا نقطه ۱۳ خط مورد نظر با بند ۴ ماده ۴۷ کنوانسیون انطباق ندارد، زیرا هیچ جزیره‌ای جزء ارتفاعات جزر و مدی در این قسمت موجود نیست [۴۰].

تصویر شماره ۶: خطوط مبدأ مجمع‌الجزایر جمهوری دومینیکن [۴۰]

پنجم) الزامات بند ۵ و ۶ ماده ۴۷ کنوانسیون، احترام به توافق‌نامه‌های موجود با سایر کشورها و به رسمیت شناختن حقوق ماهیگیری سنتی و سایر فعالیت‌های مشروع کشورهای همسایه، توسط کشورهای مجمع‌الجزایر تاکنون رعایت شده است [۳۴].

ششم) با استناد به مطالب ارائه شده بند ۷ ماده ۴۷ صرفاً مختص کشورهای مجمع‌الجزایر مثل باهاما است که بخش عمده‌ای از سواحلشان در زیر آب‌های کم عمق قرار دارد. با این وجود مجمع‌الجزایر

تعیین‌کننده محدوده مناطق همپوشانی با کشورهای همسایه مقابل و مجاور است. از این رو برای تعیین رژیم حقوقی قابل اجراء و احراز حقوق و تکالیف دولت ساحلی حائز اهمیت است. البته سکوت تقنینی پیش از کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲ و نبود راهکار ویژه برای کشورهای مجمع‌الجزایری میان اقیانوسی هرگز باعث نشد این کشورها از اعمال رویه مشابه با اتکا به رأی دیوان بین‌الملل دادگستری در قضیه ماهیگیری انگلستان/نروژ (۱۹۵۱) و اتصال جزایر کشورشان با خطوط مبدأ مستقیم و طرح ادعای لزوم تصویب قواعد خاص برای ترسیم خطوط مبدأ برای سرزمین‌های جزایری منصرف شوند.

ماده ۴۷ کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲ مجموعه‌ای از قواعد عینی را برای ترسیم خط مبدأ مجمع‌الجزایری نشان می‌دهد که دو مورد از آن با رویکرد عددی (نسبت آب به زمین/ حداکثر طول خطوط مبدأ) با هدف جلوگیری از اعمال رویه خودسرانه کشورهایی همچون انگلستان، استرالیا و کوبا جهت توسعه فزاینده فضاهای دریایی تقنین شده است. بندهای ۳، ۴، ۵ ماده ۴۷ نیز با رویکرد کیفی، بیان‌کننده لزوم رعایت شرایط ترسیم خط مبدأ مستقیم در ترسیم خط مبدأ مجمع‌الجزایری است.

تاکنون ۲۲ کشور با استناد به ماده ۴۶ کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲ ادعای وضعیت مجمع‌الجزایری مطرح کردند امروزه و سال‌ها پس از لازم‌الاجراء شدن کنوانسیون حقوق دریاها ملاحظات نشان می‌دهد که از مجموعه مفاد ماده ۴۷ کنوانسیون به ویژه بخش معیارهای عینی آن به استثنای موارد بسیار اندک مطابقت کامل رویه دولت‌ها با کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲ وجود داشته است.

مشارکت نویسندگان

انجام و نگارش کلی مقاله بر عهده هر دو نویسنده بوده و پیشنهاد عنوان مقاله توسط هر دو نویسنده و بازخوانی، اصلاح و راهنمایی کلی مقاله و همچنین کلیه مکاتبات بر عهده نویسنده اول مقاله بود. تجزیه و تحلیل یافته‌ها نیز به صورت همکاری دو سویه انجام گرفت.

تشکر و قدردانی

شایسته است مراتب قدردانی خود را از سردبیر و مدیر داخلی محترم نشریه اقیانوس‌شناسی جناب آقای دکتر اکبرپور و تیم ایشان اعلام دارم.

تعارض منافع

این مقاله بر اساس «تعارض حرفه‌ای و مالکیت فکری: ارتقای سازمانی و نظریات تخصصی شخصی اینجانب به‌عنوان نویسنده مسئول و نویسنده همکار گردآوری شده است.»

اختصارات

کلمات اختصاری این مقاله شامل موارد زیر است:

ENVS	Environmental Sciences
------	------------------------

اعلامیه قانون مناطق دریایی جمهوری جزایر مارشال^{۳۹}، استفاده از خطوط مبدأ مجمع‌الجزایری و خط مبدأ عادی را مورد تأیید قرار می‌دهد. خطوط مبدأ جمهوری کیریباتی^{۴۰} نیز ترکیبی از خط مبدأ عادی و خط مبدأ مستقیم مجمع‌الجزایری (در اطراف گروه جزایر گیلبرت)^{۴۱} است. کشور مجمع‌الجزایری جمهوری موریس^{۴۲} از سه نوع خط مبدأ مجمع‌الجزایری، مستقیم و عادی استفاده می‌کند (جدول شماره ۲). خط مبدأ مجمع‌الجزایری پاپوآگینه نو شامل ۷۷ بخش است. ۷۴ پاره خط، خط مبدأ مستقیم مجمع‌الجزایری و ۳ پاره خط خط مبدأ عادی است.^{۴۳} در کشور مجمع‌الجزایری تووالوا، شرایط جغرافیایی شش جزیره باعث ترسیم خط مبدأ عادی شد و بخش‌های دیگر خط مبدأ با خطوط مبدأ مجمع‌الجزایری مشخص شده است.^{۴۴}

با توجه به مطالب ارائه شده، شکی نیست که کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲ با تصویب رژیم حقوقی مجمع‌الجزایر توانست راه حل منطقی و قانونی برای موضوعاتی که سال‌ها بحث برانگیز بوده ایجاد کند. مطالعه و تحلیل رویه دولت‌های مجمع‌الجزایری نیز نشان داد مواد ۴۶ و ۴۷ کنوانسیون ۱۹۸۲ توانست با ارائه راهکاری موثر امکان بهره‌مندی کشورهای مجمع‌الجزایری از منابع دریایی پیرامون جزایرشان را به دور از تنش و مناقشات سیاسی فراهم سازد.^{۴۵}

نتیجه‌گیری

مجمع‌الجزایر در زمره آسیب‌پذیرترین خشکی‌های جهان است که پس از پایان جنگ جهانی اول ادعاهای گسترده خود برای شفاف‌سازی رژیم حقوقی کارآمد جهت تثبیت حقوق و تکالیف کشورهای مجمع‌الجزایری را مطرح کردند.

کنوانسیون راجع به دریای سرزمینی و منطقه مجاور^{۱۹۵۸}، راجع به وضع مقررات خاص در خصوص کشورهای مجمع‌الجزایری و تعیین نحوه ترسیم خطوط مبدأ آن اشاره‌ای نداشت و تنها مقررات ذکر شده در آن ناظر به ترسیم خطوط مبدأ مستقیم برای مجمع‌الجزایر حاشیه‌ای است (بند ۱ ماده ۴)، اما کشورهای مجمع‌الجزایری میان اقیانوسی برای اولین بار ماهیت قانونی خود را ضمن بخش چهارم کنوانسیون حقوق دریاها ۱۹۸۲ بدست آوردند.

در میان عوامل متعدد مبهمی که کشور مجمع‌الجزایری می‌تواند با آن مواجه شود مباحث مربوط به چگونگی ترسیم خط مبدأ بیش از هر موضوعی بحث برانگیز است. اهمیت خطوط مبدأ در حقوق دریاها امری کاربردی است، زیرا خطوط مبدأ نقطه آغاز اندازه‌گیری مرزهای دریایی و

۳۹. Republic of the Marshall Islands Maritime Zones Declaration Act 2016, Part 3, 107(1)(2,3).

۴۰. Republic of Kiribati.

۴۱. Gilbert Group Islands: Makin, Butaritari, Marakei, Abemama, Aranuka, Aranuka, Maiana, Kuria, Tarawa, Abaiang, Nonouti, Tabiteuea, Beru, Onotoa.

۴۲. Mauritius.

۴۳. National Seas Act 1977, Part V and Schedule 1.

۴۴. Declaration of Territorial Sea Baselines 2012, LN No.6 of 2012.

۴۵. خلاصه رویه دولت‌های مجمع‌الجزایری در جدول شماره ۱ قابل مشاهده است.

- [10] Mohamed, D., 2000. The Legal System of Islands in International Law of the Sea, Ph.D Thesis, Faculty of Law, Cairo, Helwan University, (354 pages).
- [11] Kopela, S., 2013. Dependent archipelagos in the law of the sea, London: Martinus Nijhoff Publishers, (289 pages).
- [12] Wirth, C., 2019. "Whose Freedom of Navigation"? Australia, China, The United States and the Making of Order in the Indo-Pacific. The Pacific Review, 4: 475-504, (29 pages).
- [13] Salehi, J., (2020). Freedom of the high seas in opposition to the exercise of the jurisdiction of the coastal state by relying on the case of Norastar in the International Court of the Law of the Sea, Cilamag, 63: 283-308 (25 pages). (Persian)
- [14] Arellano, V.E., 2017. The legal status of Mid-Ocean Archipelagos of Mainland states under International Law: The Case of Galapagos, UCL Journal of Law and Jurisprudence, 6: 71-99, (28 pages).
- [15] Yanan, Q., 2017. A Brief analysis of the applicability of archipelago waters system in China, Journal of Shipping and Ocean Engineering, 7: 216-222, (7 pages).
- [16] Rasoulpour, S., (2021). Principles and rules of delimitation of maritime areas in the light of custom, judicial opinions and arbitration, Thesis of doctoral degree, Center for Graduate Studies, Payame Noor University, (375 pages). (Persian)
- [17] Seyafi, S., (2013). Customary International Law The Maritime Baseline of: With a Special Look at the Iranian Baseline in the Persian Gulf and the Sea of Oman, Ph.D Thesis, (UT) University of Tehran (300 pages). (Persian)
- [18] Habibi, H.; Raei Dehaghi, H., (2020). Climate change and changes in the baseline of coastline countries: solutions and challenges, (ENVS), 18(3): 32-48 (16 pages). (Persian)
- [19] Salehi, J., (2020). The Convention on the Law of the Sea's approach to the management and exploitation of offshore genetic resources and the sharing of its benefits, (JLS), 12(1): 189-215 (26 pages). (Persian)
- [20] Talaei, f., (2019). International Law of the Seas. Fifth Edition. Jangal Publications, (371 pages). (Persian)

JLS	Journal of Legal Studies
JOC	Journal of Oceanography
Law Views	Judicial Law Views Quarterly Journal
JPLSQ	The Public Law Studies Quarterly Journal
CIJCL	Cambridge Journal of International & Comparative Law
Geog. J.	Geographical Journal
Ocean Coastal Manage	Ocean and Coastal Management
CLD	Criminal Law Doctrines
ELP	Economics Law and Policy
CCLR	Carbon and climate law review

منابع

- [1] The Geographer Bureau of Intelligence and Research (INR), (1973), "Islands: Normal and Special Circumstances", U.S. Department of State, RGES-3, Dec 10, Washington, D.C.
- [2] Salehi, J., (2018). Exercising the criminal jurisdiction of the coastal state by relying on domestic law in opposition to treaties with the jurisdiction of the flag-owning state., (CLD): 15(16), 187-222 (35 pages). (Persian)
- [3] Roach, A.; Smith, R., 2012. United State responses to excessive Maritime Claims, Boston: Martinus Nijhoff Publishers, (676 pages).
- [4] Aboukhwat, M.G., 2019. The legal status of Archipelagos in International Law of the sea, (ELP), 2(2): 189-204, (15 pages).
- [5] ICJ Rep, 2001
- [6] Symmons, C R., 1979. The Maritime Zones of Islands in International Law, The Hague: Martinus Nijhoff Publishers, (537 pages).
- [7] Serfioui, S., (2017). Adapting to sea Level Rise: A Law of the Sea Perspective, Available from ; The Future of the Law of the Sea, Editor Gemma Andreone, Cham: Springer, pp.1-22, (22 pages).
- [8] Article 46(2), 1982 Convention on the Law of the Sea.
- [9] Dubner, B., 1976. The Law of Territorial Waters of Midocean Archipelagos & Archipelagic States, The Hague: Martinus Nijhoff Publishers, (130 pages).

- Master of Science in Maritime Affairs, World Maritime University, Malmo, Sweden, (124pages).
- [35] Nordquist, M., (1985). United Nations Convention on the Law of the Sea 1982: A Commentary, Vol. II, Boston: Martinus Nijhoff Publisher, (497pages).
- [36] Churchill, R.R.; Lowe, V., (1999). The Law of the Sea, Manchester, Manchester University Press, (544pages).
- [37] A Commentary, 1993, Vol. 1
- [38] Commentary, 1993, Vol. 2
- [39] Baumert, K., Melchior, B., (2015). The state practice of Archipelagic state: A study of studies, Ocean Development and International Law, 46(1): 60-80, (20pages).
- [40] Department of State (United States), Archipelagic and Other Maritime Claims and Boundaries (Limits in the sea), No. 133, 129, 134, 135, 141, 125, 101, 130, 145, 146, 126, 140, 138, 142, 144, 98, 132, 136, 128, 131, 139, 137., Department of State, Washington.
- [21] Carleton, C., Schofield, C., (2001). Space: charts, Datum, Baselines and Maritime Zones, Maritime Briefing, International boundary research unit, 3(3): 1-67, (67pages).
- [22] ICJ Rep, 1951.
- [23] Schofield, C., Arsan, A., 2010. Imaginary Islands? Options to Preserve Maritime Jurisdictional Entitlements and Provide Stable Maritime Limits in the face of Coastal Instability, ABLOS Conference, Monaco.
- [24] Schofield, C., (2009). Shifting Limits?: See Level Rise and Options to secure Maritime Jurisdictional claims, (CCLR), 4: 405-416, (11pages).
- [25] Beckman, R., Schofield, C., (2009). Moving Beyond Dispute over Island Sovereignty: ICJ Decision sets stage for Maritime Boundary Delimitation in the Singapore Strait, Ocean Development and International Law, 40(1): 1-35, (35pages).
- [26] Reed, M., (2000). Shore and Sea Boundaries: The Development of International Maritime boundary principles through United States Practice, Washington D.C.: US Department of Commerce, US Government Printing Office, Vol. III, (600pages).
- [27] Tanaka, Y., (2016). International Law of the Seas, translated and researched by Armin Talat, first edition. Institute of Legal Studies and Research, (663pages).
- [28] Seyrafi, S., (2018). The Use of Straight Baselines in Maritime Delimitation; with Special Reference to Maritime Delimitation between Iran and Kuwait, (JPLSQ), 48(3): 483-505 (22pages). (Persian)
- [29] Prescott, V.; Schofield, C., (2005). The Maritime Political Boundary of the world, Leiden/Boston, Martinus Nijhoff Publishers, (665pages).
- [30] Virginia Commentary, Vol. II, p. 430, para. 47.9(b).
- [31] Article 7(6), 1982 Convention on the Law of the Sea.
- [32] Article 47(5), 1982 Convention on the Law of the Sea.
- [33] IHB, TALOS Manual, p. 4
- [34] Santos, F.A., (2008). Beating the deadline: Archipelagic State compliance under UNCLOS Article 47, A Dissertation Submitted to the World Maritime University in partial fulfillment of the requirements for the award of

چکیده گرافیکی

جدول شماره ۱: خلاصه روبه دولت‌های مجمع الجزایری [۴۰]

نام کشور مجمع الجزایری	خط مبدأ مجمع الجزایری	تعداد مجمع الجزیره	نسبت آب به زمین	بخش‌های خطوط مبدأ کمتر از ۱۰۰ مایل	ماکزیمم ۳٪	بخش < ۱۲۵ مایل	
آنتیگوا و باربودا	خط مبدأ مجمع الجزایری	۱	۷,۱۹:۱	۱۰۰ مایل < خطوط مبدأ	*	0	
کیپ ورد (دماغه سبز)	خط مبدأ مجمع الجزایری	۱	۸,۹۲:۱	۱۰۰ مایل < خطوط مبدأ	*	0	
کومور	خط مبدأ مجمع الجزایری	۱	۶,۹۹:۱	۱۰۰ مایل < خطوط مبدأ	*	0	
گرانادا	خط مبدأ مجمع الجزایری	۱	۱,۶۱:۱	۱۰۰ مایل < خطوط مبدأ	*	0	
اندونزی	خط مبدأ مستقیم مجمع الجزایری	۱	۱,۶۱:۱	۱۰۰ مایل < خطوط مبدأ	۲,۶٪	0	
	خط مبدأ عادی						
جامائیکا	خط مبدأ مجمع الجزایری	۱	۱:۲	۱۰۰ مایل < خطوط مبدأ	*	0	
فیجی	خط مبدأ مجمع الجزایری	۱	۲,۹۸:۱	۱۰۰ مایل < خطوط مبدأ	*	0	
	خط مبدأ عادی						
دومینیکن	خط مبدأ مجمع الجزایری	۱	۱,۰۳:۱	۱۰۰ مایل < خطوط مبدأ	*	0	
فیلیپین	خط مبدأ مجمع الجزایری	۱	۱,۹۸:۱	۱۰۰ مایل < خطوط مبدأ	۲,۹۷٪	0	
	خط مبدأ محدود کننده خلیج						
جمهوری سیشل	خط مبدأ مجمع الجزایری	جزیره ماهی	۱۰,۵۸:۱	۱۰۰ مایل < خطوط مبدأ	*	0	
			آب سنگ فار کوهر و پرونیس				۲۳۹,۹۳:۱
			جزیره آستوهه				۴۴,۵:۱
			آب سنگ آلدابر				۵,۱۵:۱
جزایر سلیمان	خط مبدأ مجمع الجزایری	گروه ۱	۴,۰۶:۱	۱۰۰ مایل < خطوط مبدأ	۱,۲٪	0	
		گروه ۲	۴,۴۴:۱				
		گروه ۳	۲۹,۹۲:۱				
		گروه ۴	۰,۲۹:۱				
		گروه ۵	۷,۰۳:۱				
باهاما	خط مبدأ مجمع الجزایری	۱	۶,۸۶:۱	۱۰۰ مایل < خطوط مبدأ	۲,۱٪	0	
ترینیداد و توباگو	خط مبدأ مجمع الجزایری	۱		۱۰۰ مایل < خطوط مبدأ	*	0	
توالوا	خطوط مبدأ مجمع الجزایری	۱	۷,۵۸:۱	۱۰۰ مایل < خطوط مبدأ	*	0	
	خط مبدأ عادی						
جمهوری وانواتو	خط مبدأ مجمع الجزایری	۱	۵,۸۳:۱		*	0	
جزایر مارشال	خط مبدأ مجمع الجزایری	۱	۸,۵۴:۱	۱۰۰ مایل < خطوط مبدأ	۲,۹٪	0	
	خط مبدأ عادی		۹,۵۶:۱				
جمهوری کیبریاتی	خط مبدأ مجمع الجزایری	۱	۸,۷۲:۱	۱۰۰ مایل < خطوط مبدأ	*	SO	
	خط مبدأ عادی		۸,۴۷:۱				
جمهوری مالدیو	خط مبدأ مجمع الجزایری	۱	۲,۶۳:۱	۱۰۰ مایل < خطوط مبدأ	*	0	
	خط مبدأ مستقیم						
جمهوری مورس	خط مبدأ مجمع الجزایری	۱	-	۱۰۰ مایل < خطوط مبدأ	*	0	
	خط مبدأ مستقیم		سنت براندون				۲,۴۸:۱
	خط مبدأ عادی		مجمع الجزایر چاگوس				۷,۵:۱
پاپوآ گینه نو	خط مبدأ مستقیم مجمع الجزایری	۱	۱,۲۲:۱	۱۰۰ مایل < خطوط مبدأ	۱,۳۵٪	0	
	خط مبدأ عادی						

جدول شماره ۲: خطوط مبدأ اعمال شده توسط دولت مجمع الجزایری موریس
(این کشور مجمع الجزایری از هر سه نوع خط مبدأ برای تعیین حدود مناطق دریایی استفاده کرده است.)

روش	مجمع الجزایر
خطوط مبدأ عادی خطوط مبدأ مستقیم رودخانه و محصورکننده خلیج	موریس
خطوط مبدأ عادی شامل نقاط صخره‌ای و خلیج تاریخی	جزیره رودریگز
خطوط مبدأ مجمع الجزایری خطوط مبدأ عادی شامل نقاط صخره‌ای	سنت برناردون
خط مبدأ عادی	جزیره آگالگا
خط مبدأ عادی	جزیره ترومین
خط مبدأ مجمع الجزایری خط مبدأ عادی شامل نقاط صخره‌ای	مجمع الجزایر چاگوس

AUTHOR(S) BIOSKETCHES

Rasoulpour Nalkiyashary, S., Graduated in Public International Law(Ph.D), Department of Law, Faculty of Social Sciences, Payame-Noor University, Tehran, Iran.

✉ rasoulpoursomayeh@gmail.com

0000-0002-2370-5738

Jafari,Sh, Associate Professor, Department of Law, Faculty of Law and Social Sciences, Payame-Noor University, Tehran, Iran

jafariafshin@yahoo.com

 0000-0002-4251-5374

این قسمت توسط نشریه تکمیل می‌گردد:

HOW TO CITE THIS ARTICLE

Dor: 20.1001.1.15621057.1401.13.52.6.1

 [http://doi.org/ Doi: 10.52547/joc.13.52.6](http://doi.org/Doi:10.52547/joc.13.52.6)

 <http://joc.inio.ac.ir/article-1-1698-fa.html>

 <https://orcid.org/0000-0002-2370-5738>

COPYRIGHTS

©2021 The author(s). This is an open access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution (CC BY 4.0), which permits unrestricted use, distribution, and reproduction in any medium, as long as the original authors and source are cited. No permission is required from the authors or the publishers.